

Lezingen: Micha 5, 1-4a; Hebreëën 10, 5-10; Lucas 1, 39-45

De politieke beschouwingen van afgelopen week in de Tweede Kamer brengen tegengestelde inzichten aan het licht tussen de verschillende partijen. Aan de ene kant de coalitie, die een regeerakkoord presenteert, daartegenover de oppositie die andere accenten legt. Beide beogen, zoals ze beweren, het beste voor ons volk. Er zijn de nodige problemen die moeten worden aangepakt, zoals het vertrouwen in de overheid, milieu, gezondheid, zorg, de positie van en in Europa te midden van de wereldmachten en zo verder. De verschillende fracties in het parlement beoordelen de situatie vanuit hun eigen gezichtspunt. Zo gaat het door heel onze mensengeschiedenis. In en na tijden van dreiging en onheil groeit steeds het verlangen naar anders en beter, en uiteindelijk naar vrede.

Zo was dat ook in de tijd van de profeet Micha op het einde van de 8e eeuw vóór Christus, dus al lang geleden. Zijn land en volk werden bedreigd maar door machtige volken van buiten en corruptie van binnen. Er is verlangen naar een betrouwbare, integere en gezagvolle leider. De vervulling van dat verlangen komt tot uitdrukking door de komst van een mensenkind dat goed staat met God en daardoor geïnspireerd in staat is mensen met elkaar broederlijk en zusterlijk met elkaar te verbinden. Dan zal er vrede zijn.

Lucas, auteur van ons 3e Evangelie beschrijft de vervulling van het verlangen in de mensengeschiedenis. Elisabeth, echtgenote van Zacharias uit de voorname priesterklasse, wordt de moeder van Johannes de Doper. Hij kondigt Jezus aan, geboren uit Maria, de verloofde van timmerman Jozef, als handwerkman lager in rang, maar wel uit het huis van David, voormalig koning in Godsnaam. Maria gaat bij de evenals zij zwangere Elisabeth op bezoek en deze erkent in Maria de moeder van Jezus als moeder van haar Heer. Maria wordt door Elisabeth geprezen om haar geloof. Ze is een voorbeeld voor iedere christen.

Dit alles wordt ons verteld op de laatste zondag vóór Kerstmis. Misschien dat wij, nu we door de coronamaatregelen gedwongen worden terughoudend te zijn t.o.v. allerlei evenementen, ons met Kerstmis kunnen buigen over het grote geheim van de geboorte van God onder ons in het mensenkind Jezus. Vervulling van ons verlangen naar heil en vrede.

Een kopje in een landelijke krant bij de presentatie van het regeerakkoord meldt, dat het '*ontzettend hard werken*' wordt voor het kabinet *als eigen prestatie*. Nota Bene: Het zal niet de enige zijn dat heel hard moet werken. Je hoeft het nieuws maar een beetje te volgen en je ziet ze dagelijks voorbij trekken de vele mensen, die dagelijks zich vol moeten inzetten om te kunnen leven. *Het grote verschil met de verhalen uit de H. Schrift is, dat de Goede Tijding van God, die zijn belofte vervult in de geboorte van Jezus Christus ons wordt aangereikt*. Het is *geenprestatie van onze kant*. De God-Mens wordt ons geschonken. Hij wil ons in gerechtigheid leiden. Hij geeft ons in zijn Evangelie aanwijzingen 'hoe een goed mens te zijn', een mens van gerechtigheid en vrede. Het is aan ons om de Kerstboodschap in dankbaarheid aan te nemen. We kunnen daarin Maria, de moeder van Jezus navolgen die 'Zalig wordt geprezen omdat zij geloofd heeft dat tot vervulling is gekomen wat haar vanwege de Heer gezegd is'. Een vroegere leermeester zei: *We moeten zo ons best doen, alsof alles van ons afhangt maar in geloof beseffen dat we alles danken aan Gods genade*. We kunnen daar misschien even bij stilstaan. Geloven heeft juist als bij Maria te maken met onszelf kunnen loslaten en ons toevertrouwen aan God, die het goed met ons voorheeft. Amen. AR